

Jiří Ptáček

29. 3. 1949 narozen v Praze

1966 – 1970 Střední odborná škola výtvarná v Praze

1970 – 1976 Akademie výtvarných umění v Praze, monumentální a figurální malba, profesor Arnošt Paderlík

Vystavuje od roku 1978; věnuje se malbě, veřejným realizacím, knižní ilustraci a typografii; je editorem i autorem grafické úpravy monografie Arnošta Paderlíka.

1984 – 1985 realizace animovaného filmu Salar v režii Ivana Renče (cena Národní galerie v Praze).

V roce 1985 jmenován docentem, v letech 1987-1990 byl profesorem na AVU.

Je zastoupen ve sbírkách doma i v zahraničí

adresa: Mánesova 64, 370 01 České Budějovice
telefon: 386 353 720
mobil: 607 518 580
e-mail: ptacek.atelier@seznam.cz

Malé moře II, 2010, akryl, deska 45 x 50 cm

J I Ř Í P T Á Č E K

P Ř Í B Ě H Y K R A J I N Y

m a l b a

7. 7. – 1. 8. 2010

GALERIE JIŘÍHO JÍLKA, SADY 1. MÁJE, ŠUMPERK
ZAHÁJENÍ VE STŘEDU 7. ČERVENCE V 18.00 HODIN
OTEVŘENO DENNĚ DO 18.00 HODIN NA ZAZVONĚNÍ
V RECEPCI PENZIONU G

S PODPOROU GRANTU MINISTERSTVA KULTURY

Milá Anežko, milý Mirku,

já vím, jak Vás asi zdržují svými „šepoty a výkřiky“; na svoji obhajobu uvádím, že se je snažím zástupně oblékat do rolniček kašpárkových jen proto, aby byly stravitelnější; ale i tak (anebo právě proto) mívají zhusta „eruptivní formu“ (jak říká Anežka). Neumím to jinak: už to, že Vám píšu, je pro mne zdrojem velikého potěšení. I pokušení.

Cestou psaného slova se – mimo jiné - pokouším překračovat své latentní chmury a propady. A trochu záměrně tak budím dojem zřejmě poněkud únavného, leč trvale veselého bracha... Víím, pochopitelně, i o odvrácené straně světa.

Důvodem k malování je mi totiž nejen okouzlení barvou, ale i potřeba vypovědět se z těch hrůzostrašných běsů, které provázejí naše časy a jež se mne velmi osobně dotýkají, ať už se odehrávají kdekoli. Nedostává se mi alibistického krunýře vnímat je rutinně jako pouhou neosobní informaci. Svou úzkost však nechci vyslovovat zcela – snad jen občas, cudně a mezi řádky. U obrazu ji svěřuji barvě, kterou považuji za ekvivalent naděje – a skrze ni pak pomalu putuji k čemusi podobnému přírodě; té, kterou znám, i té, kterou jsem nikdy neviděl.

Snad jediné, co by mohlo tento způsob malování alespoň trochu ospravedlnit je přání, aby mé obrazy ve svém důsledku nesly účinek spíš útěšný, než aby jitrily zranění, která se stejně nikdy zcela nezahojí – a pokud ano, pak se jen v čase křehce a milosrdně opouzdrí, aby se s nimi dalo vůbec nějak žít...

No, tak to vidíte! Právě jsem se dopustil další příšerně subjektivní filipiky! To jste mě nemohli zarazit hned u první řádky?! Jak? Cíleným výpadkem elektrického proudu nikoli. Můj PC je totiž ekologický. Jezdí na pelety! Může proto jen vyhasnout... Dnes už tedy přikládat nebudu. Snad až zítra.

Váš J.P.

ČB 14.5.2010

Křehká rovnováha II, 2010, akryl, deska 40 x 30 cm

Zárodek, 2010, akryl, deska 40 x 30 cm

Korálový útes, 2007, akryl, deska 70 x 60 cm

Prohlížím si katalogy obrazů malíře Jiřího Ptáčka a porovnávám starší s novými. Motivy zůstávají, a přece se v nich plynule cosi zásadního proměňuje. Dál jsou to komorní příběhy krajiny utkané převážně z přírodních prvků, teď ale pročištěnější a malované snad na samé hraně jejího rozostření. Útvary se vzájemně překrývají, vrůstají do tkáně barevné hmoty a měkčím podáním ji až překvapivě scelují. Linie zpředmětněly a odpoutané od tvarů, staly se jedním ze svébytných prostředků malby. Její barvy jsou jemněji laděné a dříve pevnější obrysy se z ní už téměř vytratily. Zmizely i poslední figurální stopy, ale člověk – malíř sám – je v ní dál plně přítomný svou niternou účastí v dialogu s přírodou. Ta se mu nabízí, ukazuje – a především zdá. Už názvy potvrdí, že jde o běžně známé věci a jevy, ale ať je to cokoli, vše noří se zároveň do i z reality bezbřehého snění. Pramení v živé skutečnosti, tady ale hustě prostoupené mocným proudem představ, pocitů a zjitřených stavů autorovy mysli.

Vystavené práce snad někomu připomenou Valtrovy svěží malířské záznamy a možná i střídme barevné kresby Michala Ranného. Těm oběma ale bylo modelem vždy cosi zcela určitého, ať místo v krajině nebo v ní nalezený kámen a výsledkem citlivě sejmutý otisk, do kterého sami nikdy nevstupovali. O to zřetelněji jsou na rozdíl od nich cyklické řady obrazů Jiřího Ptáčka hluboce prožívaným, bdělým denním snem na pokračování. Poukazují i k jeho vrozenému daru slova – k humornému vyprávění, jímž někdy rád na chvíli uniká z tíhy dnů a smutků života. To obojí se navzájem doplňuje jako světlo s tmou a je mi proto i klíčem k poznání pravé povahy jeho malby. Ta je oproti nadlehčenému slovu naopak až zadumaně vážná a vědomě útěšlivá.

Moře I, 2009, akryl, deska 100 x 122 cm

Obrazy jsou mu azylem duše, jejím vysněným domovem, a přestože působí bezprostředním dojmem, malíř jim dopřává dostatek času. Nechá je v klidu zrát a znovu se k nim vrací. Tak jako vždy a všude zbývá i tady hodně nedopovězeného, ale tam, kde se vyladit podaří, zajiskří čirou krásou. Krásou, která se samovolně z malby rodí, a jen v ní, bezejmenná, tiše se zpřítomňuje. Je prostým darem nám – a odměnou autorovi. Odměnou jistě zaslouženou.

Miroslav Koval, květen 2010